

gala

#77 · Vinter 2015

Tema:

Politiske fanger

3	Leder
5 - 19	Internationalt fange tema
20	Jerusalem bløder
22	Handling kan kun komme fra os
27	- fokus på klimaaktivisme
29	Jevns paradoks
	Anmeldelse

GAIA udgives tre gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i oplysningsarbejde om fortrinsvis den 3. Verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder samt udsending af unge til arbejde i folkelige organisationer i den 3. Verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:

Esben Frost, Morten Ranum, Peter N. Christensen, Sigrid L. Dahl, Michael Schørlardt, Jakob Neerbek.

Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.

Oplag: 1200

Tryk: Eks-Skolens Trykkeri ApS.

ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41+
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89

gaia@internationaltforum.dk
www.internationaltforum.dk

Medlemsskab af IF inkl.

GAIA-abonnement: 100 kr. pr. år.

Særskilt Abonnement: 200 kr pr. år

Solidaritet

De dræbte i den frygtelige terroraktion i Paris var uskyldige ofre. Lige så uskyldige som den million dræbte og de mange millioner flygtninge som er ofre for den vestlige verdens krig i 8 lande siden 11. september. Terrorgrupper som IS har kun kunnet opstå i det kaos som sønderrevne stater i Mellemøsten og andre steder har oplevet i kølvandet på disse krige. Og i det kaos som diktatorer og sammenbrud i sekulære (og progressive) kræfter har efterladt staterne i. Ydermere har flere af disse reaktionære kræfter fundet støtte og opbakning blandt Vesten i dens forsøg på at fremme egne interesser. Et ekko af denne støtte kender vi fra vor egen statsministers økonomiske støtte til afghanske jihadister - dengang de vendte deres våben mod Sovjet.

Nu skal vi høre ord som, at vi alle "franske" fordi uskyldige civile har mistet livet på grusom vis. Karakteristisk nok er vi aldrig alle afghanere, irakere mv når bomber og droner rammer uskyldige civile. Ej heller er det tilsyneladende et angreb på hele menneskeheden når endnu flere palæstinensere dør under en ubønhørlig besættelse. Frankrig, ligesom USA tidligere, har lovet evig og ubarmhjertig krig, men det løser ikke selve grunden til at jihadister til stadighed kan og vil rekruttere, og at de selvsamme jihadister tydeligvis ikke bange for at blive slået ihjel. Så krigen bliver evig.

Vi kender resultatet fra tidligere: mere politi og overvågning uden hensyn til dets effektivitet. Mere indvandrerfjendsk politik. Det vil sige flere uskyldige ofre, nemlig dem der flygter fra undertrykkende regimer, sekterisk vold og umulige livsvilkår. Men også fx jødiske civile forsamlinger der skal leve i frygt uanset om de støtter det israelske apartheid-regime eller tværtimod er flygtet eller emigreret fra det.

Krige, fattigdom og flygtningestrømme har sine dybe rødder i det gamle og nye imperialistiske system. Dette system og de reaktionære og undertrykkende regimer er fælles om, at undertrykke sekulære og progressive kræfter. Men det er disse kræfter vi fortsat skal omfatte med vores solidaritet.

Politiske fanger

For Internationalt Forums grupper og aktivister er arbejdet med politiske fanger altid i fokus. De forskellige grupper holder ofte demonstrationer, skriver breve til fanger og solidaritetsudtalelser. Samtidigt rejser IF's aktivister for at deltage i konferencer om politiske fanger verden rundt og der er kontinuerlig samarbejde med organisationer, der arbejder for løsladelsen og i det mindste forbedring af fangernes vilkår.

For at markere hvor vigtigt en del af organisationens arbejde det er, har IF nu startet en landsdækkende kampagne om politiske fanger, som skal løbe over de kommende tre måneder. Kampagnen bliver en koordineret indsats fra både emne- og lokalgrupperne, og kommer til at indeholde en bred vifte af forskellige arrangementer.

Politiske fanger som repressionsmiddel

Hvorfor har undertrykkende regimer interesse i at fange politisk aktive mennesker? Politiske fanger skal forstås som et repressionsmiddel, som har til formål at undertrykke og bekæmpe revolutionære og antiimperialistiske kampe. Fra statens side handler det om at svække revolutionære kræfter på flere måder og via en enkelt handling. For det første bliver den person, der bliver fængslet, taget ud af den politiske arena og ud af den kamp, som staten ser som en trussel mod sin eksistens. Vi skal huske at politiske fanger bliver primært fængslet, fordi de bliver set som en trussel for den styrende regime og dens allierede. Uanset om vi taler om menneskerettighedsforkæmpere i Palæstina eller faglige aktive i Colombia, er de mennesker, der sidder i statens fængsler, kæmpere, der truer den undertrykkende status-quo ved bl.a. at bekæmpe ulighed og uretfærdighed.

Politiske fanger bliver også brugt som et symbol, der skal afholde andre, fra at vise modstand til staten og dens interesser. Ved at torture politiske fanger og ved at forsøge at nedbryde dem når de sidder bag murene, forsøger staten også at skræmme fangernes kammerater og alle dem, der overvejer at tilslutte sig kampen. På den måde skal en politisk fængsling ikke kun forstås som en krænkelse mod den enkelte person, der bliver fanget, men også mod alle de andre revolutionære kræfter, som staten forsøger at sætte på plads med dens handlinger.

Kampen fortsætter

I denne situation, er det livsvigtigt at vise vores støtte til både de mennesker, der er politiske fanger, og til deres pårørende og politiske allierede. Den bedste måde at støtte dem på er at vise så ofte som muligt, at de ikke er blevet gemte fordi spærrede inde, og at os, der er udenfor murene, stadig støtter og husker deres kamp. Samtidig handler det om at huske statens magt på, at denne strategi fører til den modsat resultat end den, den havde ønsket sig. Politiske fanger kæmper en lige så vigtig kamp bag tremmerne. Når vi hører fangerne strejke, at de nægter at bøje sig og at de nægter at udlevere deres allierede, bliver fangerne til positive symboler for de antiimperialistiske bevægelser i hele verden. Disse symboler vækker i sidste ende mere modstand mod statens undertrykkende og imperialistiske politik, i stedet for at svække kampen.

Internationalt Forums kampagne om politiske fanger har derfor til fokus at støtte fangerne både gennem oplysningsarrangementer og konkret solidaritet.

Kampagnens arrangementer og internationale gæster

Kampagnen blev sat i gang med en lille reception d. 28. oktober, hvor aktivister dækkede Københavns gader med de flotte plakater, der er blevet trykt til lejligheden. Hvis man befinder sig i København, kan man komme til fredagscafé i Solidaritetshuset d. 13. november, hvor der bliver afholdt en introduktion til kampagnen.

Flere af Internationalt Forums samarbejdspartnere er blevet inviteret til Danmark som et led i kampagnen, og der er mange spændende aktiviteter med internationale gæster i vente.

Américagruppen får besøg af organisationen Lazos de Dignidad fra Colombia, som bliver i Danmark over hele november og deltager i en række aktiviteter landet rundt. I slutning af november kommer der besøg fra Palæstina, og de internationale besøg fra organisationer, der arbejder med politiske fanger fortsætter i både december og januar, med gæster fra både Baskerlandet og Filippinerne. Du kan følge med i kampagnen og dens begivenheder på IF's hjemmeside og Facebook.

AYOTZINAPA, MEXICO:

Et år med smerte, straffrihed og kamp

AF RAÚL ROMERO

OVERSAT AF ESSEN FROST

Efter at have opnået præsidentposten ved hjælp af valgsvindel, indledte Felipe Calderón Hinojosa i december 2012 den såkaldte "krig mod narko".

Forskellige sociale organisationer og intellektuelle har peget på, at denne krig i virkeligheden burde kaldes "berøvelseskrigen". For det er berøvelse som er dens egentlige formål. Det er en krig designet til at facilitere kontrollen med strategiske nationale områder på vegne af forskellige nationale og transnationale virksomheder.

Som resultat af denne krig, befinder det mexicanske folk sig nu i en af de værste kriser i landets historie: Flere end 150.000 dræbte, flere end 35.000 forsvundne og i omegnen af 500.000 fordrevne, viser rapporter fra forskellige sociale organisationer.

Næsten ni år senere, er den krig som Calderón indledte

nu blevet en del af statspolitikken. Den nuværende mexicanske præsident fortsætter ikke blot krigen; han intensiverer den.

Udenomretslige drab, massakrer, statens overgreb, tvungne forsvindinger, hemmelige massegrave, tortur, straffrihed, fordrivelser og andre rædsler, er blevet en del af dagliglivet i Mexico.

Men netop som vi troede at vi gennemlevede de værste rædsler, oplevede vi nye grader af barbari.

Datoen den 26 september 2014 vil for altid være indprentet i det mexicanske folks hukommelse.

Den dag blev 43 studerende fra lærerseminariet i Ayotzinapa i delstaten Guerrero anholdt og forsvundet og tre andre blev brutalt myrdet. Alt dette hændte i byen Iguala, mens de studerende indsamlede penge til den årlige

studentermarch.

Regeringens undersøgelser konkluderede, at de 43 studerende blev bortført af en kriminel gruppe og at de siden blev tortureret og dræbt, og at deres kroppe til sidst blev brændt på en losseplads. Støttet af stort set alle Kommunikationsmedier i landet, forsøgte regeringen at fremstille sine konklusioner som den "historiske sandhed".

Men forældrene til de forsvundne, støttet af både overlevende studerende og tusindvis af solidariske personer i både Mexico og verden, stolede ikke på den officielle forklaring og deres kamp for sandheden gjorde, at Den Interamerikanske kommission for Menneskerettigheder gik ind i sagen og nedsatte en efterforskningsgruppe for at gennemføre en uafhængig undersøgelse.

Gruppen kom frem til, at den mexicanske regering lyver. De 43 studerende kan ikke være blevet brændt på lossepladsen. Og værre endnu: efterforskningsgruppen konkluderer både direkte og indirekte, at forskellige instanser hos de mexicanske myndigheder har taget del i forbrydelserne. Det drejer sig både om politi, lokale myndigheder og endda medlemmer af den mexicanske hær.

Uanset hvordan man ser på det, er forbrydelserne i Iguala mod de studerende fra Ayotzinapa en statsforbrydelse.

Forsvindelserne og drabene i Ayotzinapa beviser, at politikere og kriminelle er med-sammensvorne, og at de kriminelle grupper i deres jagt på rigdom bruger statens institutioner til at dræbe, forsvinde eller undertrykke enhver som stiller sig i vejen.

Statsforbrydelsen mod de studerende fra Ayotzinapa udstiller forrådnelsen i det mexicanske politiske og juridiske system.

Her over et år efter disse forfærdelige forbrydelser, er de studerende fra Ayotzinapa stadig forsvundet og den mexicanske regering spreder fortsat sine løgne.

Der er ikke blevet lyttet til de anbefalinger som forskellige menneskerettighedsgrupper fra ind- og udland er kommet med. På trods af sin delagtighed, er den mexicanske hær ikke engang blevet underlagt efterforskning. Men straffriheden i Mexico er ikke noget nyt: 98% af de begåede forbrydelser straffes ikke. Straffriheden er måden hvorpå den politiske klasse og den organiserede kriminalitet kan beskytte sig selv og hinanden.

Pagterne mellem disse to

grupper når ufattelige niveauer. Præsidenten kan modtaget millioner af gaver af virksomheder, som til gengæld modtager koncessioner og tilladelser af forbundsregeringen. Her i landet finansierer den organiserede kriminalitet valgkampagner og fremsætter endda kandidater til regeringsposter. I Mexico kan virksomheder forpøse floder med giftigt affald uden nogensinde at blive retsfulgt.

Derfor er det ikke nogen overraskelse, at de skyldige i Iguala ikke er blevet retsfulgt og straffet. Et komplekst netværk af politikere, erhvervsfolk, kriminelle og officerer fra hæren er involveret i forbrydelserne, og de beskytter hinanden koste hvad det vil. Selv når prisen er Mexicos internationale anseelse, når udlandet stiller sig solidarisk med de forsvundne. Forbrydelsen mod de studerende fra Ayotzinapa har lært os en vigtig lektie: Retfærdigheden kommer ikke fra regeringen – fra dem får vi ikke andet end død, undertrykkelse og foragt...

Men Ayotzinapa har også lært os noget som varmer vores hjerter og får os til at omfavne håbet. Jeg taler om den værdige kamp som forældrene til de dræbte og forsvundne studerende har kæmpet i over et år. Sammen med de overlevende studerende fra seminariet, har de opildnet os til at kæmpe for retfærdighed, sandhed, erindring og værdighed. De har lært os ikke at glemme.

Og hvad så nu? Vi fortsætter eftersøgningen og vi fortsætter kampen.

Den værdige kamp som familier og kammerater til de dræbte og forsvundne studerende har lanceret, har understøttet kursen og givet vores kampe fornyet mening.

At stoppe barbariet er nu det fælles mål for et folk, som nægter at leve i den stinkende lugt af død og i den smerte som tomrummet efter deres forsvundne kære har skabt.

At få de 43 unge fra Ayotzinapa tilbage, og at opnå sandhed og retfærdighed for dem og for de øvrige dræbte unge, er et første skridt i retning mod at bringe barbariet til ophør og påbegynde genopbyggelsen af vores land.

Men udfordringen er større end som så: hvis retfærdigheden ikke kommer fra staten, så må den omstyrtes så noget nyt kan opbygges.

Og hvad er så dette "nye"? I fælleskab, og mellem fællesskaber, skal det findes, beskrives og opbygges. Enhver krise er også en udfordring og en mulighed. Vi er kaldet til både at forestille os og skabe noget nyt. Vi må lære af den kollektive hukommelse hos både det undertrykte folk, og derigennem finder vi måske nogle erfaringer som kan vise os vej.

En dag om lang tid, vil vores døde rejse sig fra deres grave og de forsvundne vil komme frem alle steder fra. De vil komme og kræve retfærdighed og deres retmæssige plads i vores hukommelse. De vil give fornyet styrke og værdighed til vores handlinger og kampråb. Den dag vil de magtfulde – krigens og pengenes herrer – bæve og begræde deres rigdomme. Vores dom over dem vil ikke være barmhjertig, den vil være retfærdig.

Raul Romero er mexicansk sociolog og aktivist.

BASKISKE POLITISKE FANGER

AF: BASKERLANDSGRUPPEN

I øjeblikket sidder der ca. 450 baskiske, politiske fanger fængslet – spredt i fængsler rundt omkring i den spanske og franske stat. Størstedelen af de baskiske, politiske fanger afventer dom for, eller er dømt for terrorisme. De politiske fanger er alle tilknyttet den baskiske, socialistiske uafhængighedsbevægelse og tæller alt fra aktive i ungdomsorganisationen SEGI, solidaritetsbevægelsen Askapena som er IF's samarbejdspartner i Baskerlandet, samt parlamentariske partier som Herri Batasuna og den militante organisation ETA.

Selvom de anholdte har været aktive på meget forskellige niveauer, skelner den spanske stat ikke imellem dem: alt der vedrører kampen for et selvstændigt Baskerland – om det er solidaritetsarbejde, aktivisme, parlamentarisk arbejde eller væbnet kamp – bliver stemplet som terrorisme.

En af de politiske fanger som sidder fængslet for terroraktiviteter er ungdomsaktivisten Irati Tobar. Hun er aktiv i ungdomsorganisationen SEGI og blev i marts 2011 anholdt i den fransk-baskiske region Iparralde. Sammen med syv andre formodede SEGI-medlemmer, var hun i 2010 flygtet fra en massiv politiaktion i byen Hegoalde, hvor over 30 ungdomsaktivister blev anholdt. De otte unge dukkede, efter nogle uger under jorden, op i den nordlige/franske del af Baskerlandet, hvor SEGI er illegal.

Her sørgede diverse sociale og politiske aktører for de otte unges sikkerhed, bl.a. under demonstrationer og ophold i rådhuset i byen Izpura, hvor det socialistiske parti sidder på borgmesterposten. Endvidere blev der sørget for, at de kunne bo hos forskellige valgte medlemmer af byrådet. På trods af beskyttelsen og opbakningen fra byrådets medlemmer blev Irati sammen med de syv andre anholdt af fransk politi i marts 2011 og udleveret til den spanske stat en måned senere.

Irati tilbragte mere end et år i fængsel uden retssag, før hun blev løsladt. Da hun efterfølgende valgte ikke at møde op til sin retssag, blev hun igen arresteret i september 2014. Selve anholdelsen fandt sted under en demonstration i byen Loiola, hvor 5 af de 28 aktivister som stod til retsforfølgelse havde valgt at deltage i en Wall of Popular Resistance hvor hundredevis af unge dannede ring om de 5 for at beskytte dem imod anholdelse. Demonstrationen i Loiola blev i den grad repræsentativ for opblomstringen af en ny civil ulydighed blandt den baskiske ungdom, hvor folkelige kræfter fysisk prøver at beskytte aktivister mod anholdelse.

Irati sidder stadig fængslet sammen med hundredevis af andre politiske aktivister, hvis eneste "forbrydelse" er, at organisere sig og kæmpe for et socialistisk og selvstændigt Baskerland. Derfor er det i den grad nødvendigt at styrke vores internationale

bånd og vores solidaritet med de kammerater, som sidder fængslet p.g.a. af deres politiske engagement, ikke kun i Baskerlandet men overalt i verden!

Folket kan organisere sig selv

Under oprøret i januar sidste år, bredte usikkerheden sig i de snævre gader i Kairo hvor Mubarak-støtter med køller og knivvåben hærgede. Men selv under en revolution skal hverdagen fungere; man skal kunne bevæge sig ud for at hente mad, vand og andre fornødenheder. Ligesom med den standhaftige insisteren på forandring, kom organiseringen fra neden – fra folket:

"I alle de 18 dage, som vi tilbragte på gaden under opstandene i januar 2011, delte folk mad, senge og tøj. Og man kunne ikke kende forskel på, hvem der var muslim, kristen, rig eller fattig" Heshams øjne skinner mens han fortæller.

Revolutionens fjerde dag, dspringer disse organiseringer fra perioden omkring og efter oprøret i januar 2011. Sammenslutningen fik tilsammen 10 ud af de 498 folkevalgte mandater til parlamentsvalget.

Mamdouh Habashi fortæller, at mange af de drivende kræfter fra revolutionsdagene stod med et svært dilemma da det blev klart, at valget til et nyt parlament ville blive en realitet. De skulle beslutte

The Black Panther Party og politiske fanger i USA

AF REDAKTIONEN

”Vi ønsker frihed for alle sorte mennesker, der holdes inde-spærret i forbunds-, stats- og by-fængsler. Vi mener, at sorte mennesker skal løslades fra de mange fængsler, fordi de ikke har modtaget en rimelig og upartisk retssag.”

Ordene er fra the Black Panthers partiprogram, der snart har et halvt århundrede på bagen. De blev skrevet i protest mod det amerikanske retssystem, som panterne anså for racistisk. Risikoen for at blive spjældfugl i et af USA's fængsler var dengang langt større, hvis du var afroamerikansk mand end, hvis du var hvid. Og sådan er det også i dag.

I USA sidder en stor del af befolkningen i fængsel. Cirka 2,3 millioner amerikanere rusker tremmer, hvilket er omkring 1 for hver 100 voksne. Som hidtil er der

en voldsom overrepræsentation af afroamerikanere – heriblandt gamle medlemmer af the Black Panther Party på trods af tvivlsomme retssager.

Repression mod panterne

The Black Panther Party (BPP) blev stiftet i 1966 af Huey P. Newton og Bobby Seal i Oakland, på et marxistisk grundlag. Fjenden var det kapitalistiske system i sin helhed, som de mente affødte ondt som racisme og sexism. Racisme var, dengang som nu, især tydelig i fængsels- og retssystemet. BPP anså retssystemet for racistisk og mente ikke, at sorte og andre undertrykte grupper i USA ville kunne få en fair rettergang i det kapitalistiske samfund. Kernen i kritikken blev rettet imod selve rettergangen, samt de socioøkonomiske årsager, der lå til grund for kriminalitet.

Allerede tidligt mødte panterne modstand fra det etablerede samfund. Dette skete især på grund af panternes militante optræden og voksende indflydelse i især ghettotierne. Noget af det første panterne gjorde var at give sig i kast med at forsvare ghettoboerne mod et racistisk politi, som sjældent fulgte loven. Dette gjorde de ved at patruljere med våben, for således at afværge overgreb. Dette resulterede blandt andet i, at man ved lov fratog folket retten til at bære våben i Californien. Desuden blev der fra FBI's side lanceret angreb mod panterne igennem COINTELPRO.

Mumia Abu Jamal

COINTELPRO blev dannet i 1956 i USA for at bekæmpe interne fjender og fik endnu flere beføjelser end FBI. Resultatet blev et væld af sigtelser mod cen-

trale medlemmer af BPP på tvivlsomme grundlag, hvoraf flere stadig er i fængsel eller er efterlyst, samt mord på ledende pantere. Som eksempel kan man nævne Mumia Abu Jamal, som stadig er fængslet, på trods af en meget tvivlsom retssag eller Fred Hampton, som blev dræbt, imens han sov i sin lejlighed i Chicago.

Panterne rettede hård kritik mod sager som disse. De betydede, hvordan både juryer og dommere igen og igen havde haft forudindtagne holdninger til de anklagede før retssagerne var startet. Dette skete blandt andet i kraft af mediernes dækning af sagerne. De fleste store medier i USA var og er borgerlige. I 60'ernes og 70'ernes USA, under den kolde krig, var panterne udsat for stor hetz. Et eksempel er retssagen mod størstedelen af de ledende pantere i New Yorkafdelingen i april 1969. Her blev i

alt 21 pantere anklaget for at ville bombe flere politistationer, store varehuse og den botaniske have i Bronx. I denne sammenhæng var medierne hurtige til at dømme panterne, endnu før de var dømt i retten og uden andre beviser end udtalelser fra "højstående i politikorpset". Dette skete på trods af at panterne i New York blot skulle til at søsætte forskellige morgenmads- og sundheds-ordninger i ghettoerne.

Kritik af det juridiske system

Panterne rettede også en grundlæggende kritik mod hele det juridiske system. Denne pegede især på problemet omkring juryer. I USA afgør juryer, hvorvidt den anklagede kan trækkes for domstolen og om den anklagede er skyldig eller ej. Juryen bør principielt bestå af den anklagedes ligemænd (peers), men

disse juryer bestod og består fortsat overvejende af hvide middelklasseborgere, altså ikke den afroamerikanske, fattige arbejders ligemænd. Problematikken her må forstås ud fra panternes teori omkring de fattige ghettoer i de amerikanske byer.

The Black Panther Party anså ghettoerne som en slags interne kolonier i USA. Disse blev ifølge panterne opretholdt på grund af økonomisk udbytning udefra, primært af hvide kapitalister, som ikke boede i ghettoerne (i 1970 var kun 2,5% af de 5,3 millioner amerikanske virksomheder ejet af afroamerikanere). På baggrund af blandt andet denne isolation og andre livsbetingelser end i hvide middelklasseområder, opstår også en anden kultur i ghettoerne. Derfor mente panterne ikke, at sorte fik en fair rettergang.

FILIPPINERNE:

Portræt af politiske fanger

Under en massiv politi- og militæroperation den 22. marts 2014 blev ægteparret Benito Tiamzon (63) og Wilma Austria (61) anholdt sammen med fem af deres kammerater og ført til en militærlejr. Anklagen imod dem lød på forbrydelser imod menneskeheden herunder adskillige mord og kidnapninger. Disse forbrydelser skulle de angiveligt have begået tilbage i 1980'erne. Desuden beskyldes de to af regimet for også at være aktive medlemmer af NPA.

Tiamzon og Austria er ledende medlemmer af det filippinske kommunistparti CPP (Communist Party of the Philippines) og toprådgivere for de repræsentan-

ter fra organisationen NDFP (National Democratic Front of the Philippines) der forhandler fred med regimet på vegne af den kommunistiske guerillabevægelse NPA (New People's Army).

Benito Tiamzon har været politisk aktivist lige siden han som ung sociologistuderende meldte sig under fanerne i den militante studenterbevægelse. Han har været en vigtig skikkelse i det filippinske kommunistparti CPP siden starten af 1970'erne og sidder nu i partiets øverste ledelse. Igenem mange år arbejdede Tiamzon som fagforenings-organisator og spillede en afgørende rolle i opbygningen og konsolideringen af den revolutionære bevægelse.

Da der i 1972 blev indført undtagelsestilstand i Filippinerne under Marcosdiktaturet, måtte Tiamzon som så mange andre aktivister gå under jorden, men han blev ved med at være aktiv som organisator i den kommunistiske del af fagbevægelsen. Han blev arresteret og tortureret i 1973 og sad i fængsel i 14 måneder.

Wilma Austria har også været politisk aktiv siden hun som ung studerende blev medlem af ungdomsorganisationen Samahang Demokratikong Kabataan som kæmpede for demokrati i landet. Hun er en af de hårdeste og mest højroastede kritikere af Aquino-regimets mangel på handling efter at Filippinerne blev ramt af tyfo-

nen Hayan/Yolanda for få år siden og befolkningen i de ramte områder slet ikke fik den hjælp de havde så hårdt brug. Wilma Austria har været fængslet for sin politiske aktivitet tre gange før i 1973, 1989 og 1994.

Der er nu gået 18 måneder siden Tiamzon og Austria blev fængslet og på trods af adskillige retsmøder har de endnu ikke kunnet dømmes for noget. Anklagemyndigheden mangler både troværdige vidner og beviser for, at de to er skyldige i mord og kidnapninger. Højest sandsynligt ender sagen med at blive afvist. Men ved at trække den i langdrag kan regimet holde de to fængslet i adskillige år. Samme taktik er blevet

brugt mange gange før. Ved at fabricere falske anklager imod politiske modstandere forsøger regimet at skjule, at der findes politiske fanger i Filippinerne.

Udover Tiamzon og Austria sidder femten andre af NDFP's rådgivere pt. i fængsel på falske anklager, selvom de ifølge en aftale for fredsforhandlingernes køreplan er garanteret immunitet som medlemmer af NDFP's forhandlingsdelegation.

Den filippinske menneskerettighedsorganisation KARAPATAN har i marts 2015 opgjort det aktuelle antal af politiske fanger i Filippinerne til 527. Heraf sidder 252 - altså knap halvdelen - fængslet på falske anklager. En vigtig grund

til at tallet ikke er meget højere er at regimet i stigende grad benytter sig af andre metoder for at komme faglige og politiske aktivister til livs som f.eks. snigmord og "forsvindinger".

Læs mere om den internationale kampagne for løsladelse af ægteparret Tiamzons og alle politiske fanger i Filippinerne på:

www.facebook.com/freetiamzons
www.facebook.com/freetiamzons

www.karapatan.org

Et fangepotræt

AF: MELLEMMØSTGRUPPEN

Ahmad Sa'adat (f. 1953) er generalsekretær for PFLP og medlem af det palæstinensiske parlament. Siden 2002 har han været fængslet, først bag palæstinensiske tremmer og siden israelske!

I 2002 blev Sa'adat fængslet af den palæstinensiske selvstyremyndighed - efter en beskidt aftale som Yasser Arafat indgik med Israel. Han sad de følgende år i fængsel på Vestbredden i Jericho, sammen med 'Ze'evi- gruppen', dvs. de personer fra PFLP som dræbte den israelske turistminister og højreekstremist Rehevan Ze'evi. Mordet på turistministeren var PFLP's hævn for Israels mord på PFLP-leder Abu Ali Mustafa, som Sa'adat efterfulgte på generalsekretærposten. Anklagen mod Sa'adat går på at han som leder af PFLP var ansvarlig for mordet på turistministeren. Det afviste den palæstinensiske højesteret, men Sa'adat blev ikke løsladt af den grund.

Besættelsesmagten Israel ønskede derimod Sa'adat tilbageholdt i israelsk fængsel. Derfor brød militæret den 14. marts 2006 ind i Jericho-fængslet hvor de først efter flere timers kamp kunne kidnappe Sa'adat og føre ham til et israelsk fængsel. Han blev stillet for en militærdomstol og idømt livslange fængselsstraffe. Han er siden blevet flyttet fra det ene israelske fængsel til det andet og har flere gange sultestrejket i protest mod krænkelse af hans menneskerettigheder. Ahmad Sa'adat er en højt respekteret leder af PFLP, han lægger ikke skjul på at han kæmper for befrielsen af HELE Palæstina (dvs. det område som udgjorde det britiske mandat), og at han ønsker en sekulær demokratisk stat for både jøder og palæstinensere. Israel frygter den militante PFLP-leder og har hidtil afvist at løslade ham i forbindelse med diverse fangeudvekslinger.

Ahmad Sa'adat er uddannet folkeskolelærer med linjefag i matematik. Han fik ikke meget tid til at fungere som lærer idet han allerede som ung fik politiske ledelsesposter og i flere år levede illegalt på Vestbredden og i Gaza. Han deltager stadig aktivt i kampen for befrielsen af Palæstina - de sidste 13 år altså inde fra fængslet.

Støt kampagnen for Ahmad Sa'adats løsladelse.
www.freeahmadsaadat.org - og www.freeahmadsaadat.dk

JEG VIL IKKE VÆRE SLAVE AF MIN FRYGT

I det tidligere militærdiktatur Myanmar siger man, at landet er på vej mod demokrati. Men aktivister fængsles stadig. Vi har talt med en af dem.

”Det er umenneskeligt at fængsle folk på grund af deres politiske handlinger” lyder det fra Moe Thway. Han fortsætter: ”Det er vores evne til at udtrykke os og tænke politisk, der adskiller os fra dyrene. Så når vores ret til at udtrykke os begrænses, bliver vi degraderet til dyr.”

Moe Thway sidder på sit kontor, hvor det er svært at få ro til at gennemføre interviewet. På den anden side af den tynde mintgrønne væg taler de andre aktivister om det forestående valg. Gadelarmen strømmer ind af det åbne vindue, der også byder på kærkomne friske briser midt i Yangons klamme hede. Han er aktivist og kæmper for demokrati, fred og overholdelsen af menneskerettighederne i Myanmar. Det tidligere militærdiktatur forbereder i øjeblikket det første demokratiske valg i 25 år, men på trods af snakken om demokratisering sidder der stadig politiske fanger i landets fængsler – og der kommer fortsat nye til.

Ifølge organisationen Assistance Association of Political Prisoners in Burma, er der i øjeblikket 96 dømte politiske fanger, mens yderligere 484 politiske aktivister sidder fængslet, mens de venter på, at der afsiges dom i deres sager. Samlet set er der i øjeblikket knap 600 politiske fanger i Myanmar, hvilket står i skarp kontrast til den proklamering, som regeringen kom med i 2013, hvor de lovede, at alle politiske fanger ville blive løsladt. ”Regeringen siger, at Myanmar har forandret sig, men folks rettigheder bliver stadig krænket, og aktivister bliver stadig fængslet for deres politiske aktiviteter”, slår Moe Thway fast.

Han medgiver dog, at der i dag er et større råderum for politiske handlinger, hvis man sammenligner med tidligere, hvor det var forbudt bare at nævne oppositionslederen Aung San Suu Kyis navn.

Aktivister fængsles stadig

”Der er sket en forandring, men det er primært regeringen, der nyder godt af den. Folket lider stadig. De har stadig ingen rettigheder, og de får stadig deres jord konfiskeret. Derfor har jeg ikke tillid til den såkaldte demokratiseringsproces” lyder det fra den kritiske idealist. Han siger, at det i dag er muligt at tale om politik og demonstrere, men der er visse sager, som er for betændte for styret, og derfor risikerer demonstranter og aktivister stadig at ryge bag tremmer. Det gælder blandt andet folk, der kæmper for bedre arbejdstagerrettigheder. Så sent som i september blev to fagforeningsfolk fra Myanmar's voksende tekstilindustri idømt mere end to års fængsel for at have demonstreret for bedre arbejdsvilkår og en lønforhøjelse på 1 USD pr dag. I 2012 var der ligeledes store demonstrationer ved en kinesisk ejet kobbermine i Letpadaung, hvor bønder, munke og sympatisører demonstrerede imod, at de havde fået konfiskeret deres jord til brug for minen uden tilstrækkelig kompensation. Til sidst tyede styret til grov vold for at opløse protesterne. De anvendte blandt andet brandbomber, hvor især en gruppe munke, der i solidaritet deltog i protesten, blev stærkt forbrændt. Det formodes, at det var hvid fosfor, der blev anvendt. Andre demonstranter fik tæsk og efterfølgende fængselsdomme. ”Protesten i Letpadaung er et eksempel på, hvordan styret opfatter nogle bevægelser som en trussel. Her følte regeringen, at deres magt blev udfordret for meget”, fortæller Moe Thway. ”Man må gerne demonstrere mod småting, men grænsen går i det øjeblik, man kræver grundlæggende rettigheder, eller hvis man kræver ændringer i forfatningen, for det vil true regeringens og især militærets magt”. Af samme grund må man heller ikke tale nedsættende om militæret. Inden for blot to uger i oktober er tre mennesker blevet anholdt for at gøre grin med militæret på de sociale medier. En af dem har postet et billede på sin Facebook, hvor hun påpeger ligheden mellem farven på militærets nye uniformer og Aung San Suu Kyis kjole. Hun foreslår, at hvis militæret elsker Aung San Suu Kyi så meget, så kan de bare binde hendes kjole om hovedet. Hun risikerer nu fem års fængsel.

Forfatningen forhindrer demokrati

Det tidligere militærdiktatur skrev i 2008 en ny forfatning, der sikrer militæret stor politisk magt i både den lovgivende og udøvende forsamling. Ifølge forfatningen er 25% af pladserne i parlamentet reserveret til militæret. De har både ret til at udpege en præsidentkandidat (der minimum ender som vicepræsident), og har de facto vetoret i forhold til fremtidige forfatningsændringer, da disse skal godkendes af mindst 76% af parlamentet for at blive vedtaget. Når det gælder den udøvende magt er det også militæret, der per automatik sidder på tre af ministerposterne: 'Home affairs', 'Defence' og 'Border Issues' - og militæret udgør også flertallet i 'National Defence' and 'Security Council', som reelt har magten i Myanmar.

Moe Thway kæmper for at få ændret forfatningen, for der er paragraffer i den, der begrænser folks politiske rettigheder. F.eks. står der i forfatningen, at man kun må demonstrere, hvis man får tilladelse af politiet. Hvis man demonstrerer uden tilladelse, risikerer man seks måneders fængsel. Denne lov bruges flittigt i Myanmar. I øjeblikket sidder mere end 70 studerende fængslet, mens de venter på deres dom. De blev fængslet i marts, da politiet brutalt slog deres fredelige demonstration for bedre uddannelse ned.

Landets studenterbevægelser havde arrangeret en stor protestmarch fra Mandalay til Yangon, og mange støttede protesten og tilsluttede sig marchen, da de studerende traditionelt set har været frontkæmperne for demokrati i Myanmar. Politiet blokerede demonstrationen 140 km nord for Yangon i byen Letpadan, hvorefter de angreb både studerende, munke og journalister, som blev tæsket og sidenhen fængslet. "Omkring 70 studerende sidder stadig i fængsel, mens retsagerne imod dem kører. Nogle er tiltalt for mere end 78 lovovertrædelser, herunder at have demonstreret i mere end 70 politidistrikter uden tilladelse. Så hvis de dømmes i alle sagerne, risikerer de næsten 40 års fængsel. "Det er en meget lang proces, som i værste fald kan tage flere år, og familier og journalister har ikke adgang til retsmøderne", fortæller Moe Thway. Politiets fortsatte brug af hård vold over for fredelige demonstranter har udløst stor kritik. Det tyder ikke på, at styret respekterer basale menneskerettigheder i situationer, hvor de føler sig presset.

Politiske fanger er en handelsvare

Moe Thway har selv været fængslet to gange for sin aktivisme. Han er aktiv i gruppen 'Generation Wave', som han var med til at danne i 2007 i kølvandet på Safranrevolutionen – et oprør, der blev ledt af landets munke,

men som militærstyret brutalt slog ned.

"Jeg deltog i oprøret i 2007, men jeg var ikke særlig bevidst om situationen. Jeg så, hvordan folk blev slået, arresteret og endda dræbt. Jeg så, hvordan folks værdighed blev ødelagt, og hvordan de efterfølgende levede i frygt for autoriteterne, også selvom de var lovlige borgere. De havde ingen mulighed for at udtrykke sig, og det var meget ydmygende. Så for at redde min egen værdighed ville jeg gøre noget – og dermed også redde værdigheden for mit folk og mit land," fortæller Moe Thway.

'Generation Wave' var i begyndelsen en undergrundsbevægelse, som ved hjælp af graffiti og kreative kampagner forsøgte at gøre folk opmærksom på styrets undertrykkelse. I dag står aktivisterne åbent frem, og kæmper fortsat for politiske rettigheder, demokrati og fred i Myanmar. For de aktiviteter er Moe Thway blevet fængslet to gange. Første gang var han isolationsfængslet i ni dage. Anden gang blev han idømt tre måneders fængsel, men han blev løsladt efter 20 dage.

"Jeg blev løsladt før tid, fordi Myanmar var vært for South East Asia Games (en regional sportsbegivenhed, red). Det er meget normalt, at både kriminelle og politiske fanger bliver tildelt amnesti ved den slags lejligheder" lyder det fra Moe Thway. Det sker også, når udenlandske regeringsledere besøger landet i forbindelse med indgåelsen af internationale aftaler. "På den måde bruger regeringen politiske fanger som en handelsvare. Når Obama eller EU kommer for at indgå aftaler, løslader regeringen nogle politiske fanger for at få good will." Moe Thway fortæller, at forholdene i fængslerne har forbedret sig for de politiske fanger. De bliver ikke længere tortureret. Men forholdene er stadig dårlige. Maden er dårlig, og der bliver ikke sørget ordentligt for fængernes sundhed. Man har ikke lov til at skrive, mens man er indsat, og generelt er der meget få aktiviteter, som man kan give sig til. Han fortæller, at de politiske fanger generelt behandles bedre end de almindelige kriminelle, hvilket også er et problem. Der bør ikke gælde forskellige vilkår, og man skal ikke diskrimineres i forhold til hvad man er dømt for.

International handel eller international solidaritet

Jeg spørger, hvordan man kan udvise solidaritet med de politiske fanger i Myanmar. "Man kan vise sin solidaritet ved at lave kampagner,

der sætter fokus på, at vi stadig har politiske fanger. Man kan sende protestbreve til magthaverne, bruge de sociale medier, eller deltage i demonstrationer. Men der er et grundlæggende problem med disse metoder, for de fleste vestlige regeringer lytter ikke længere til deres egne befolkninger. De har måske investeringer i Myanmar, og har mere fokus på mulighederne for økonomisk udvikling end for menneskerettighedssituationen. De tænker mere på jadensten og mulighederne for at tjene penge, og presser derfor ikke Myanmar's regering nok. I stedet for at arbejde for at Myanmar's regering overholder menneskerettighederne, fokuserer de kun på, at det forestående valg kan blive kaldt frit og retfærdigt. Det vil så være den milepæl, der afgør om de kan sende deres virksomheder til Myanmar for at investere" svarer Moe Thway.

For ham er kapitalismen en større fjende end militæret. Han siger: "Militæret som institution behøver ikke at være fjenden. Det er de når det truer os med deres våben for at kunne beholde magten og få fat i ressourcerne. Det hele handler om penge, så derfor er militæret nu kapitalister med våben."

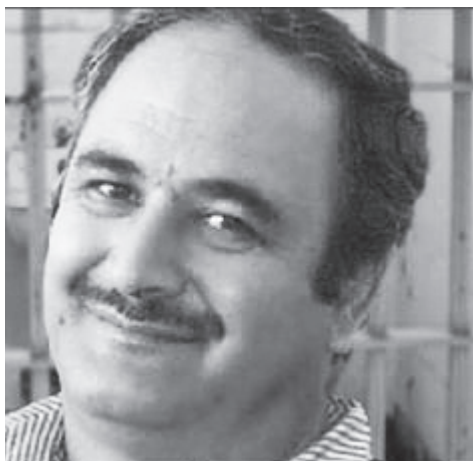
Ikke kun i Myanmar – ulighed er et globalt problem

"Verden er rig på ressourcer, så der er ingen grund til, at mennesker dør af fattigdom. Der er penge nok til at sikre alle mennesker et godt liv med uddannelse og sundhed", slår Moe Thway fast. "Vi ejer denne verden sammen, så vi må stå sammen i solidaritet omkring fælles værdier og om lige rettigheder for alle". Det er den vision, der motiverer Moe Thway til at kæmpe i Myanmar, selvom han og hans medaktivister risikerer at blive fængslet. For som han siger, så er han nødt til at kæmpe, for ikke at blive slave af sin frygt. "Det er bedre at dø med en følelse af frihed end at leve i frygt. Så længe mit land ikke er frit, og befolkningen er frataget deres politiske rettigheder, lever vi allerede i et fængsel. Derfor betyder truslen om fængslet ikke så meget, for jeg føler mig allerede som en fange i mit eget samfund."

Vi tilgiver aldrig – Vi glemmer aldrig

PORTRÆT AF IRANSK POLITISK FANGE

Shahrokh Zamani, arbejderaktivist og kommunist, dræbt i iransk fængsel september 2015

Hverken under Shah-styret eller under det efterfølgende islamiske regime har de iranske arbejdere haft ret til at organisere og danne deres egne uafhængige arbejderorganisationer, strejke eller demonstrere. Under Shahren dannede arbejderne hemmelige arbejderkomiteer der deltog i kampen mod det USA-støttede diktatur. Op til opgøret med Shahren i 1979 blev der dannet arbejdsråd der var med til at vælte Shah-regimet. Under det efterfølgende islamiske regime forbydes alle ikke-islamiske institutioner. Såkaldte fagforeninger er dækorganisationer for regimet og dets efterretningsvæsen.

Faglige aktivister der danner selvstændige fagforeninger eller arbejderkomiteer fængsles, tortureres eller dræbes. Et eksempel er den faglige aktivist og kommunist Shahrokh Zamani.

Shahrokh Zamani blev første gang anholdt i 1991 og fængslet i 18 måneder på grund af faglig aktivitet i Marlernes Fagforening (en forbudt fagforening).

Han blev anholdt igen i 2011. Anklagerne lød på "Spredning af propaganda", "fare for den nationale sikkerhed" og ulovlige arbejderaktiviteter. Siden blev han flyttet fra det ene fængsel til det andet. Den 11. marts 2014 begyndte han at sultestrejke i protest imod at myndighederne havde placeret ham sammen med kriminelle fanger. Sharokh var altid under sine sidste fire års fængsel underkastet tortur både fysisk og psykisk.

Søndag den 13. september 2015 dræbte det islamiske regime Shahrokh Zamani i Rajai Shahr (Gobardasht) fængslet i Karaj. Regimet påstår at han døde af en hjerneblødning. Men fangekammerater har set hans mishandlede krop og hans mund fuld af blod. Over hele verden blev der organiseret protestdemonstrationer ved de iranske ambassader på grund af det islamiske kapitalistiske regimes drab på Sharokh Zamani. Ligesom der blev arrangeret mindeceremonier.

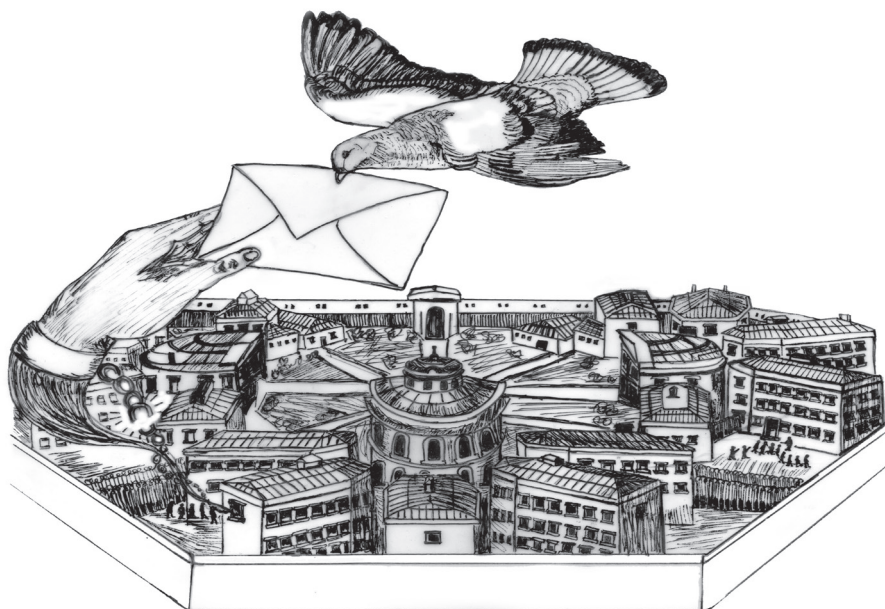
Anholdt under strejke

Historien om en politisk fange fra Colombia

Hubert Ballesteros er et valgt medlem af bestyrelsen af Colombias største fagforening, CUT – svarende til LO i Danmark, han er næstformand i det nationale bondeforbund, Fensuagro og talsperson for Den patriotiske March, en social og politisk bevægelse af mere en 2000 organisationer.

Hubert blev arresteret den 25. august 2013 i Bogotá anklaget for at finansiere terrorisme og oprør. Hovedvidnet i denne sag mod Hubert er betalt af staten og har givet vidnesbyrd i 35 andre sager mod sociale aktivister.

Anholdelsen af Hubert skete midt i en stor strejke i hele landet, der inkluderede landbrugs-, sundheds-, transport- og energisektoren. Hubert var en af lederne af strejken og en af den 10-personers-store komiteen, der var udvalgt i fald af en eventuel forhandling med regeringen.

JERUSALEM

BLØDER

Flere israelere er blevet dræbt af knivstikkende palæstinensere og endnu flere palæstinensere er blevet dræbt af de israelske sikkerhedsstyrker. Stemningen i Jerusalem er mere anspændt end den plejer at være her i begyndelsen af oktober 2015. Jerusalem har 930.000 indbyggere hvoraf ca. en tredjedel er palæstinensere. Byen er erklæret for 'corpus separatum' af FN's sikkerhedsråd, dvs. international zone med forventning om at det kunne blive hovedstad for israelere og palæstinensere. Det dog næppe virkelighed da israelerne ønsker Jerusalem som deres og kun deres hovedstad. Siden de i 1967 erobrede det østlige Jerusalem fra Jordan har de kontrolleret hele byen og forsøgt at presse det palæstinensiske mindretal i den østlige del ud af byen. Al Aqsa moskeen, som er den tredje helligste sted for muslimer er mere og mere blevet et konflikt punkt fordi jøderne ønsker at overtage moskeen og bygge et tempel istedet.

Målet med den israelske politik har altid været at gøre byen til israels hovedstad og så vidt mulig at rense den for palæstinensere. Allerede i 1949 erklærede David Ben-Gurion at Jerusalem er Israels hovedstad. I 1980 blev det indskrevet i grundloven at Jerusalem er Israels hovedstad og så sent som i maj 2014 erklærede Netanyahu: "Jerusalem er nationens hjerte. Vi vil aldrig dele vores hjerte". Så formelt set er Jerusalem nu israelernes hovedstad og de har flyttet alle statens officielle funktioner til byen selvom det strider mod internationale aftale – og den amerikanske ambassade har været i Jerusalem siden 1995.

Fordrivelse af palæstinenserne

Processen med at presse palæstinenserne ud af byen har været igang i årevis og foregår på forskellig måde. Det israelske bystyre har udlagt en tredjedel af Østjerusalem som udviklingszone for ulovlig bosættelse samtidig med at de forbyder enhver udvidelse af palæstinensisk beboelse. Palæstinenserne har ikke lov til at renovere deres huse og får ikke tilladelse til at bygge nyt. Siden 1967 er mere end 2000 palæstinensiske hjem blevet revet ned på ordre fra myndighederne og så meget som 20.000 huse står administrativt for tur til at blive fjernet.

Et aktuelt eksempel er familien Nidal der midt i september i år fik ordrer til at rive deres hus ned. De havde behov for at bygge til, da familien var vokset, men havde fået afslag på afslag på deres ansøgning om at udvide, og valgte til sidst at bygge uden tilladelse. Midt i sep-

tember i år kom bulldozerne og begyndte nedrivningen under militær beskyttelse. En klip på youtube viser soldaternes hårdhændede behandling af en ældre mand, der protesterede. Men dette er bare et enkelt af mange tilfælde.

Palæstinenserne får valget mellem selv at rive deres hus ned eller at betale for at bulldozere gør det under militær beskyttelse. Mange fattige vælger selv at gøre det. Det er traumatiserende for familien og især for børnene, der kan se hvor magtesløse deres forældre er. 72% af de bygninger, der er bygget i Østjerusalem mellem 2000 og 2009 er opført uden tilladelse og er blevet pålagt bøder for at være 'illegale'. Alene i 2010 kostede bøderne palæstinensere 150 mill. Shekel (ca. 270 millioner kr.).

Ubønhørlig chikane

Østjerusalem bliver misligholdt af bystyret som bruger skatteindkomsterne i Vestjerusalem, skønt alle indbyggere er pålagt den samme skattebyrde. Når det gælder fortove, gadelys og kloakering ligeså vel som offentlige parker, svømmehaller, sportsfaciliteter, biblioteker og legepladser, bruges mere 90% i Vestjerusalem. Siden 1999 har Østjerusalem mistet 5000 palæstinensiske handlende idet de har svært ved at få varer til deres butikker og det palæstinensiske op-land udenfor byen er blevet afskåret pga. separationsmuren.

FN har dokumenteret at der er en kronisk undernæring i Østjerusalem. I 2010 levede 78% af indbyggerne og 84% af børnene under fattigdomsgrænsen. De begrænsede offentlige tilskud til skoler betød at 4000 palæstinensiske børn ikke var registrerede og yderligere at 50% af de registrerede ikke fuldførte deres uddannelse ifølge ACRI (Association of Civil Rights in Israel).

En vigtig del af Østjerusalem er bydelen Silwan som ligger syd for den gamle by med direkte adgang til Al-Aqsa moskeen. Bydelens oprindelige befolkning er 50.000 palæstinensere, men der er siden kommet 700 israelske bosættere til Silwan. Når palæstinensere er tvunget væk fra deres huse rykker israelske bosættere straks ind. Den israelske avis Haaretz rapporterer jævnligt om indflytningerne, f.eks. fra august i år med overskriften: "Mindst 20 jøder rykker ind i Østjerusalem, Silwan." Bosætterne får som oftest militær beskyttelse og hejser det israelske flag udenfor huset for

at markere at der er en israelsk base.

De mest fanatiske fortalere for etnisk udrensning er en gruppe ortodokse jøder som populært kaldes 'Tempel aktivisterne'. Deres mål er at overtage Al-Aqsa og bygge et 'Tredje tempel' på Tempelbjergget hvor moskeen ligger. Derfor er Silwan med sin direkte adgang til moskeen et så omstridt område. En palæstinenser der fik ødelagt sit hus af de israelske myndigheder sidste år udtalte: 'Mister vi vore huse i Al-Bustan (Silwan) mister vi også Al-Aqsa moskeen'. En anden palæstinenser fortæller at han for år tilbage fik besøg af en israeler ved navn Yacoub som bød 10 millioner dollars for hans hus. Han viste manden ud af huset med ordene: 'Al-Bustan (Silwan) er ikke til salg.'

Ifølge Thoraen findes 'Det hellige Jerusalem' syd for Al-Aqsa moskeen så israelerne har planlagt at der skal være haver, museer og arkæologiske steder i området. Der har i årevis været arkæologisk udgravningsarbejde under Silwan for at finde rester af jødernes fortid, så nu er der et net af tunneller - bl.a. en 600 m lang tunnel der fører til Grædemuren. En arkæologi professor, der selv stod for udgravninger i 1990'erne betegner projektet som videnskabeligt fusk. Silwan bydelen var tidligere et helt palæstinensisk område hvor israelere aldrig kom. Nu er det blevet åbnet for jødiske besøgende og turister som indbydes til at se på historiske steder. Der er skilte, der fortæller at de er kommet til 'Davids by' og selv gadenavne har fået hebraiske navne. Derimod har den troende arabiske befolkning udenfor separationsmuren svært ved at få adgang til Al-Aqsa moskeen.

De unge i front

Selvom de palæstinensiske indbyggere intet kan stille op overfor administrative beslutninger og det israelske militærapparat hører civil ulydighed og protester til dagens orden. Det er især de unge, der reagerer på familiens magtesløshed med molotov cocktails og stenkast. En af dem der har måttet betale med livet er 17 årige Milard Ayyash, der blev skudt og dræbt i august 2011. Før sin død skrev han på facebook: 'I Silwan går vi ikke bare ud og leger eller tager i sportsklubber. Vi laver molotov cocktails eller kaster med sten. Det er det som enhver stolt praler af. Når vi så kommer hjem fra byen siger vi altid: "Jeg gjorde ikke noget...."'.

Milard blev skudt under en demonstration i Silwan. Hans familie hævder, at der blev skudt fra en bygning i det jødiske kvarter som grænser op til Silwan. Israelske undersøgelser har dog aldrig fastlagt hvor skuddet kom fra. Ayyash familien har nægtet at lade sønnen obducere.

Arrestation af børn helt ned til 8 år sker jævnligt især i Silwan. Ofte er det midt om natten hvor soldater

banker familien op og trækker barnet ud af sengen. Varetægtsfængslingen kan vare flere uger hvor barnet lever i et limbo og som oftest ikke kan få kontakt med sin familie. I en rapport fra 2013 fastslår UNICEF at der fængsles ca. 2 drenge om dagen i de palæstinensiske områder.

Jerusalem bløder. Når volden er optrappet som i dette efterår bliver byen og bazaren midlertidig lukket for alle andre end israelere og turister. Det hindrer først og fremmest palæstinensere i deres daglige aktiviteter og muligheden for at komme til Al-Aqsa moskeen. Mange andre steder i de palæstinensiske områder er der sket overgreb overfor den civile befolkning og der spekuleres i mediekredse på, om israelerne er ved at optrappe volden.

I det mindste er der ingen tvivl om at den etniske udrensning i Jerusalem fortsætter og at palæstinenserne ikke har andre muligheder end civil ulydighed og at møde volden med protester og ikke voldelige aktioner. Så længe det ikke får konsekvenser, at Israel overtræder den internationale folkeret og menneskerettighederne, vil det legitimere at de fortsætter overgrebene overfor den palæstinensiske civilbefolkning og den etniske udrensning vil fortsætte i Jerusalem og andre steder i de palæstinensiske områder.

Referencer:: Silwan captured by settlement practices (The Palæstinian Medical Relife Society)

Israeli violations against palestinians rights to land and housing (Land research center) (Annual report 2013)

Internet: Wikipedia, The electronic intifada, Haaretz, Hilfigton Post, Ma'an news Agency, You tube.

HANDLING KAN KUN KOMME FRA OS

Den 15. august deltog 1500 personer i en af Europas største, planlagte civil ulydighedsaktioner. Under sloganet Ende Gelände, her til og ikke længere, viste aktionen en stærk og velorganiseret international klimabevægelse, der ikke tror på, at myndighederne kan eller vil levere brugbare løsninger på klimakrisen. Handling – direkte civil ulydig handling for klimaretfærdighed - skal komme fra os selv.

AF KLIMAKOLLEKTIVET

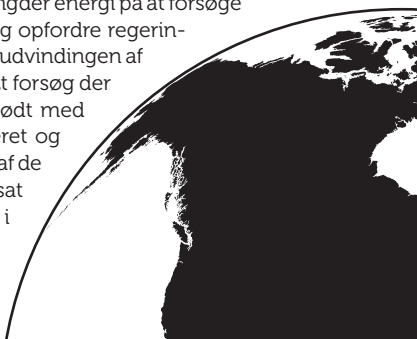
Ende Gelände Aktionen havde som formål at lukke brunkulsminen Garzweiler, en af Europas største kilder til CO₂-udledning, som ligger i det industrielle Ruhrdistrikt i Tyskland. Ved at trænge ned i minen tvang aktivisterne energivirksomheden RWE til at stoppe gravemaskinerne i Ende Gelände fik således stoppet kulproduktionen i minen for en dag og skabte en international mediehistorie om en handlekraftig international klimabevægelse, der bruger organiseret civil ulydighed som metode og organiserer sig omkring et stærkt fællesskab, der sætter tryk og aktivistisk omsorg i højsædet.

Aktionen skal ses i sammenhæng med de løbende lokale protester mod kulmineindustrien i Ruhrdistriktet, som fx skovbesættelsen ved Hambach-minen, samt mindre aktioner mod Garzwei-

ler-minen, hvor klima-lejren ligeledes har været afholdt igennem flere år. Men i år skete der en eksplosion i antallet af deltagere og både lejren, og aktionen blev større end nogensinde før, ligesom der var stor international deltagelse. For mange af de 1500 der deltog i aktionen, og de ca. 1200 der deltog i klimalejren ugen op til aktionen, var det første gang, de deltog i en større civil ulydighedsaktion, og mange forlod aktionen med en erkendelse af, at det absolut ikke ville være deres sidste. Aktionen vidnede om en hurtigt voksende bevægelse bestående af folk, der ikke tror på, at handling for klimaretfærdighed kan eller vil komme fra regeringer og myndigheder. Et hurtigt opbyggende momentum for civilt organiseret direkte handling for klimaretfærdighed hvor flere og flere er parate til at sætte deres kroppe og frihed på spil i kampen for klimaretfærdighed.

Tager magten tilbage

Under en af klimalejrens mange workshops beretter flere aktivister om tidligere oplevelser med at bruge enorme mængder energi på at forsøge at påvirke politikere og opfordre regeringer til at skære ned på udvindingen af fossile brændstoffer. Et forsøg der i bedste fald bliver mødt med en ekstremt nedskaleret og utilstrækkelig version af de krav, aktivisterne har sat op, hvilket resulterer i

en frustration, der tager magten fra aktivisterne. Magten ender således igen hos politikere, der møder aktivisters enorme arbejde med den mindst mulige håndsækning, sådan at de fortsat virker imødekomende uden at skulle indgå i handlinger med en reel effekt.

"Ved at bruge fredelig direkte aktion tager vi magten tilbage og placerer muligheden for handling hos os selv, det eneste sted den reelt kan komme fra. Ikke som en symbolsk handling der skal sende et budskab – men som direkte handling der for en dag lykkedes med at stoppe en af Europas største kilder til CO₂-udledning. Det kapitalistiske og politiske system er kilden til klimaforandringer og kan derfor ikke rumme et reelt forandringspotentiale – vi er det bedste bud på handling, der er tilbage" – anonym klimaktivist og deltager i Ende Gelände.

Med de 1500 deltagere kan Ende Gelände aktionen ses som et eksempel på, hvordan man som masse kan ændre rammerne for loven og muligheden for handling uden for loven. Af de ca 1200 personer der nåede ned i minen, lykkedes det politiet at anholde ca. 300 personer, hvoraf de fleste måtte løslades uden tiltale eller registrering efter en kollektiv insisteren på at nægte at opgive navne eller nogen

som helst andre oplysninger. En meget velorganiseret kollektivt udført aktion, der også inkluderede lejrens juridiske team, et team af læger og samarititter, aktionstræning for alle deltagere i aktionen samt et system af affinitygrupper og omsorgsaktivister imellem, betød at politiet ikke kunne holde de mange aktivister ude af minen.

"Vi var for mange og for velorganiserede til, at systemet kunne stoppe eller håndtere os den dag" – anonym klimaktivist og deltager i Ende Gelände.

I løbet af ugen op til aktionen blev erfaringer fra kampe andre steder i verden delt og diskuteret. Til en af hovedpræsentationerne, under overskriften 'hvorfor civil ulydighed', fortalte græsrodder om lokalsamfundskampe i Indien, Ecuador og Canada mod multinationale interesser og disse bevægelses brug af kreative, civil ulydige aktioner. Beretningerne præsenterede et historisk tilbagevendende argument for nødvendigheden af civil ulydighed; at når uret bliver ret, bliver modstand en pligt, og at lokalsamfund mange steder i verden er tvunget til at reagere på denne måde, når der er behov for at tage magten tilbage.

Affinitygrupper og flade strukturer

Den veludtænkte fælles organisering og træning omkring aktionen og klimalejren kan ses som afgørende for forsøget på at skabe de tryggest mulige rammer for, at så mange som muligt kunne deltage i en handling, der som udgangspunkt ikke er

'tryk'. Med aktionstræning, briefings fra det juridiske team, workshops i behandling af peberspray fra samariterne, træning i beslutningsprocesser undervejs i aktionen og vigtigst af alt dannelsen af 'affinitygrupper', havde deltagerne mulighed for at blive så forberedt som muligt til et ellers uforudsigeligt aktionsforløb.

Affinitygrupperne, der blev skabt i løbet af ugen, kan ses som en absolut afgørende del af både en masseaktion som denne, men også andre mindre civil ulydighedsaktioner. Affinitygruppen, der kan være en mindre gruppe aktivister på alt fra 3-20 personer, men som oftest 4-8 personer, blev dannet som midlertidige aktionsbasisgrupper via aktionstræningen i lejren. De fungerede ugen igennem som små snakke/forberedelses grupper, hvor aktivister kan få afklaret deres grænser og muligheder under aktionen, deres håb for handling og deres frygt for politivold, samt hvordan man i gruppen kan hjælpe hinanden til at overholde disse grænser, stræbe efter sine ønsker for handling og ikke mindst have nogen at dele oplevelsen og beslutninger med både før, under og efter aktionen.

Brugen af affinitygruppe-strukturen for både små og store aktioner kan derfor ses som afgørende for at skabe mest mulig tryghed og handlingspotentiale for den enkelte aktivist og dermed skabe en bæredygtig aktivisme, hvor vores organisering er baseret på strukturer, der skal passe på os selv og vores energi som vores vigtigste ressource. Under aktionen holder man så vidt muligt sammen i sin

affinitygruppe velvidende, at man inden har afklaret hvordan, man vil håndtere forskellige situationer, der kunne opstå, og hvad man skal være særlig opmærksom på i forhold til at passe på hinanden i gruppen. Selvom affinitygrupperne, som blev skabt til aktionen, var tænkt som midlertidige, har flere efterfølgende valgt at arbejde videre i deres grupper nu som mere permanente aktionsbasisgrupper.

Politivold og civil ulydighed som masseaktion eller mindre basisgruppe aktioner

Udover organiseringen, forberedelsen, affinitygruppe-strukturen og de mange ressourcer der var til rådighed i form af juridisk rådgivning, aktionstræning osv. var det uægtelig også følelsen af at være mange, der styrkede en bred deltagelse i aktionen. For mange og nok de fleste, blev aktionen i sig selv en styrkende oplevelse, der skabte ny energi og gejst til at deltage i flere aktioner, ligesom at de fleste slap for både alvorlige skader og juridisk tiltale. Samtidig var der også flere deltagere, der gik fra aktionen med chok over politiets brutalitet, og flere pådrog sig skader, der kan have vedvarende implikationer for deres helbred og velbefindende. Hvor den offentligt proklamerede masseaktion er effektiv og næsten ustopelig grundet sin størrelse, involverer en sådan aktion som regel også et massivt politipbud, og hvad der føles som en stadigt eskalerende mængde politivold, som de deltagende kun har en begrænset mulighed for at forberede sig på og be-

skytte sig imod. At bevæge sig i den store gruppe skaber dermed både tryghed, men gør også de deltagende til lettigængelige ofre for politiets peberspray og stave, på en måde som ikke ville være tilfældet ved en mindre aktion udført af en enkelt aktionsbasisgruppe, der har potentialet for at være ligeså effektiv i målet om at stoppe produktionen i f.eks. en mine for en dag.

Med hvad der ligner en fortsat kollektiv erkendelse af, at vi som bevægelse er nødt til selv, på bogstaveligste vis, at stoppe, blokere og lukke de værste kilder til CO₂-udledning, kan man bekymre sig om, hvorvidt en eskalering af civil ulydighedsaktioner for klimaretfærdighed også vil medføre en eskaleret brutal politirespons. Masseaktioner som Ende Gelände kan være en enorm kilde til inspiration, mulighed for at mødes og planlægge på tværs af landegrænser samt intern debat og ideudveksling i bevægelsen. Aktionen har utvivlsomt styrket mange til et øget engagement i den internationale klimabevægelse og brugen af civil ulydighed som en afgørende og nødvendig metode. Som aktivist kan man fra tid til anden føle dette behov for at mødes i masse for at lave aktioner, der kan høres og ses i hele verden, aktioner hvor den enkelte aktivist kan mærke, hvor stærke og voksende vi er som bevægelse. Man kan samtidig forestille sig potentialet i, at der med inspiration og energi fra denne type masseaktioner vil opstå nye vedvarende aktionsbasisgrupper, der i solidaritet med hinanden kan planlægge og udføre

mindre aktioner med alt fra 2 – 50 personer. Således at de 1500 deltagende aktivister bliver til 150 aktionsklare basisgrupper, der fremfor at vente på næste planlagte masseaktion kan bruge netop deres gruppes evner, indsigter, erfaringer og kendskab til et lokalområde til at udføre et uendeligt antal aktioner for klimaretfærdighed. Den fælles forberedelse og sammenholdet, der blev opbygget i løbet af klimalejren, sammen med en stærk fælles historie, gjorde aktionen til en vigtig sejr for den internationale klimabevægelse og skabte håb om, at vi i den nærmeste fremtid vil se flere civilt organiserede direkte aktioner og handling for klimaretfærdighed, frem for et passiv håb om en politisk handling der aldrig kommer.

gaia

Er du kreativ, og kan du arbejde i Adobe, Photoshop og InDesign m.m. ? Har du lyst til at prøve kræfter inden for det område og samtidig være med til at styrke den internationale solidaritet?

Så skal du hjælpe til med at lave GAIA. Kontakt Jakob på nedestående e-mailadresse og fortæl om hvilke erfaringer du har med det grafiske arbejde og hvor meget tid, du eventuelt vil kunne lægge i det grafiske/redaktionelle arbejde.

jwneerbek@hotmail.com

Jevons paradoks

I sin bog *The Coal Question* (1865) bemærkede W. S. Jevon det paradoks, at det, at man lavede (damp) maskiner, som kunne producere det samme på mindre mængder af kul, blot medførte et øget forbrug af kul totalt. Der kom flere maskiner, og de blev brugt til mere. Et paradoks.

Klimaforandringer er på dagsordenen, men den globale opvarmning er blot et ud af mange steder, hvor menneskets påvirkning af kloden har overskredet en kritisk tærskel. Og som kan bringe vor egen velfærd og måske endda eksistens i fare. Det gælder fx. havnes forsumning, tab af biodiversitet (arter forsvinder med stigende hast), ferskvand (både den mængde der er, men også klodens evne til at forny ferskvand er dalende) og stigende kemisk forurening.

Der er to muligheder for at imødegå klimaforandringer. Den ene er grønne investeringer, og den anden er mere effektiv udnyttelse af energi og natur. Argumentet er, at effektiv udnyttelse kan føre til såvel øget vækst samtidig med, at den er bæredygtig. I den virkelige verden har det vist sig (stadig at være) forkert. Den øgede effektivitet er jo netop ikke et slutpunkt, men bliver i en kapitalistisk økonomi en begyndelse til en ny runde af investering – produktion – forbrug, fordi hovedformålet stadig er profit. Besparelser i energi og andre naturressourcer giver øget profit, og den bruges til yderligere produktion og dermed øget brug af naturressourcer, dette er selve rationalet for udvikling af 'grønne' teknologier.

Jevons paradoks er således ikke i virkeligheden et paradoks, men en naturlig del i den måde kapitalistisk produktion foregår. Den effektivitet, der foregår i arbejdsprocessen, og udnyttelse af naturen betyder, at dit køleskab bliver billigere i pris og mere energieffektiv og udskiftes derfor i stadig højere tempo.

Det betyder ikke, at udviklingen af 'grøn' energi er ligegyldig. Men den vil blive et paradoks, hvis der ikke samtidig gøres op med cyklussen af investering – produktion – profit. 'Grøn kapitalisme' er en selvmodsigelse, men en bekvem udvej for dem der ikke ønsker at gøre op med profitten som endemål og mere

hælde til personlig ansvar for at smide sølvpapiret i den rigtige container eller helst ikke bruge det. Eller en investering i en vindmølle. Udviklingen af grønne jobs skaber vækst og øget forbrug, men hvis endemålet er profit, havner vi stadig i Jevons paradoks. Teknologiske forandringer og grøn energi må derfor følges op af ligelig fordeling af jordens ressourcer for alle folk. Og det kræver et opgør med forudsætningen for, at Jevons paradoks opstår.

UNCLASSIFIED//FOR PUBLIC RELEASE

~~UNCLASSIFIED~~

~~PROTECTED~~

372

sponded the detainee in broken Arabic with his own
in Kish accent. I right away knew the setup. The
[redacted] meant for me in the first place. "Liar!" she
[redacted] "I ain't lying" responded the guy in
[redacted] kept speaking his loose
[redacted] I don't care if you have a German or American
[redacted] you're going to tell me the truth!" said [redacted]
[redacted] Now, I knew that the [redacted]
the setup fitted perfectly, and meant to turn
me even more. Although I knew right away it
was a setup but the scare tactic was not affected.
[redacted] said [redacted] "Hi" I responded.
[redacted] his breath right in front of my face. I was s

Hvilke spørgsmål er de rigtige

Anmeldelse

AF MICHAEL SCHØLARDT

Bogen 'Guantanamo Diary' af Mohamedou Slahi er et monument over en vestlig verden som fuldstændigt har mistet sit moralske kompas.

Slahi er ikke bare et symbol på de mange der er fanget i et juridisk tomrum i "krigen mod terror", hvor al normal retssikkerhed er bortblæst. Dem er der mange af. Han vil også blive husket som et symbol på det at blive "politisk fange" ved et uheld og ende i et fuldstændigt kafkask system.

Slahi gjorde sig 'fortjent' til at være mistænkelig. Han kæmpede i Al Qaeda i 1991-92. Det var dengang Reagan støttede mujahedinerne og kaldte dem verdens fineste frihedskæmpere - og vor egen statsminister Lars Løkke var i Afghanistan for at give dem penge. Men Slahi mistede efterhånden respekten for mujahedinerne og handlede klogere end de andre i bevægelsen. Han tog til Tyskland hvor han fik en uddannelse, og skaffede sig bagefter et arbejde i Canada.

Desværre for Slahi var hans svigerinde gift med en rådgiver for Bin Laden, og blev derfor overvåget. Ubehaget ved overvågning og chikane gjorde at Slahi i 2000 vendte tilbage til sit hjemland Mauritien. I forbindelse med '11. September-angrebet' ønskede man at forhøre Slahi. Han mødte op på den lokale politistation - kun for at blive kidnappet. Han blev ført til Jordan, Bagram air base i Afghanistan og endte til sidst i Guantanamo lejren. På samtlige steder og i samfulde 14 år, hvor han har været tilbageholdt, blev han tortureret med hele paletten af metoder.

Slahi tilstod alle de forbrydelser han blev beskyldt for efter parolen: "Sig blot det rigtige spørgsmål, så får du det svar du ønsker", som dagbogen fortæller efter en torturomgang. Problemet var blot at han ikke kunne komme med nogle detaljer, ligeså lidt som at han fysisk kunne have været til stede, der hvor man hævdede han havde været. En amerikansk dom-

stol forlangte i 2010 at han blev frigivet umiddelbart, men det fik Obama-regeringen nedlagt forbud imod.

Dagbogen skriver sig ind i rækken af erindringer der er skrevet om at overleve under tortur og i groteske situationer. Ligesom Primo Levis' "KZ-erindringer" er den fyldt med fine iagttagelser og humor i forhold til hvordan man kan overleve som menneske.

Læsningen af dagbogen skæmmes af flere tusinder censur overstrengninger, men det illustrerer netop hvad sagen drejer sig om. På sine steder skinner såmænd også en slags trøst til bødlerne igennem. Slahis beretninger udstiller efterretningsfolkene som afhører ham. De viser for os andre, at bagsiden af uindskrænket magt er dumhed og dovenskab.

Blandt de mange historier er der en hvor man forsøger at få Slahi til at underskrive et forfalsket brev fra hans bror. I dagbogen skriver han: "Forfalskningen var så ubehjælpelig og uprofessionel, at ingen ville tro på den. For det første havde jeg ikke en bror med det navn man brugte. For det andet var mit navn stavet forkert. For det tredje foregik det ikke det sted hvor min familie boede (selvom det var i nærheden). For det fjerde kender jeg alle mine slægtingenes håndskrift og deres udtryksmåde, og det passede heller ikke."

En af de officerer der forhørte Slahi, Stuart Couch, påpegede at tilståelserne var fremkommet ved tortur, og at Slahi sandsynligvis var uskyldig. Men den eneste konsekvens han kunne og ville tage af det var selv at forlade sagen. Slahis liv er forblevet uforandret. Dagbogen har helt sikkert ikke gjort hans liv på Guantanamo, hvor han stadig er, lettere.

Afsender:
Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N

POST

PP

DANMARK

Returneres ved varig adresseændring

BLIV MEDLEM AF INTERNATIONALT FORUM

DIT MEDLEMSKAB ER MED TIL AT SIKRE DET
INTERNATIONALE SOLIDARITETSARBEJDE
MED FOLK OG BEVÆGELSER DER KÆMPER
MOD UNDERTRYKKELSE OVERALT I VERDEN.

DET KOSTER 100 KR. OM ÅRET

MELD DIG IND PÅ

INTERNATIONALTFORUM.DK/BLIV-MEDLEM

**ER DU I TVIVL OM DU HAR
BETALT KONTINGENT I 2015?
SKRIV TIL:**

INFO@INTERNATIONALTFORUM.DK.

**SOLIDARITET
OVER GRÆNSER - MELLEM OPRØR!**

